

VENDIM
Nr. 31, datë 10.7.2013

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Sokol Berberi	anëtar i	“	“
Vitore Tusha	anëtare e	“	“
Altina Xhoxhaj	anëtare e	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar i	“	“
Gani Dizdari	anëtar i	“	“
Besnik Imeraj	anëtar i	“	“
Vladimir Kristo	anëtar i	“	“

me sekretare Blerina Basha, në datën 2.5.2013 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë dokumentesh çështjen nr. 9 Akti, që i përket:

KËRKUESE: Shoqëria “Iliria” srl

SUBJEKT I INTERESUAR: Këshilli i Ministrave i Republikës së Shqipërisë

OBJEKTI: Shfuqizimi si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, i vendimit nr. 179, datë 26.12.2003 të Gjykatës së Apelit Tiranë; i vendimit nr. 222, datë 10.2.2005 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë; i vendimit nr. 35, datë 31.3.2009 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe i vendimit nr. 00-2012-869, datë 12.4.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 41, 42 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6 i Konventës Europiane të të Drejtave të Njeriut dhe neni 1 i protokollit nr. 1; neni 45 i ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Vladimir Kristo, shqyrtoi pretendimet e kërkuases, e cila kërkoi pranimin e kërkesës, prapësimet e subjektit të interesuar, i cili kërkoi rrëzimin e kërkesës dhe pasi e diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Midis kërkuases, shoqëria “Iliria” srl, dhe Qeverisë Shqiptare, përfaqësuar nga Ministria e Ekonomisë dhe ish-Ndërmarrja Komunale e Plazhit Durrës, në datën 26.3.1991 është lidhur një marrëveshje për krijimin e ndërmarrjes së përbashkët italo-shqiptare me qëllim zhvillimin e turizmit.

2. Marrëveshja u ratifikua me vendimin nr. 119, datë 28.3.1991 të Këshillit të Ministrave. Për zgjidhjen e mosmarrëveshjeve të lindura më pas për mënyrën e investimit të fondeve, kërkuësja i është drejtuar arbitrazhit ndërkombëtar, sipas kontratës së themelimit të nënshkruar midis dy palëve.

3. Gjykata e Arbitrazhit Ndërkombëtar, me vendimin e datës 13.7.1993, ka vendosur detyrimin e qeverisë shqiptare t’i paguajë shoqërisë “Iliria” srl shumën prej 48 239 000 000 lireta italiane dhe kamatë vjetore prej 13% të shumës.

4. Ministria e Financave, me shkresë nr. 2247 prot., datë 25.5.1995, i ka komunikuar kërkuases negociimin e borxhit me bankat private, duke e siguruar që kur të nënshkruhet marrëveshja, do të nisin dhe pagesat.

5. Dështimi i negociatave për zgjidhjen e mosmarrëveshjes, detyroi kërkuesen të fillojë procesin gjyqësor për njohjen e vendimit të huaj. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 6, datë 2.4.1998, ka vendosur dhënien fuqi ligjore të vendimit datë 13.7.1993 të Gjykatës së Arbitrazhit Ndërkombëtar. Ky vendim u plotësua, për pjesën e kamatave ligjore, me vendimin nr. 73, datë 5.5.2000 të Gjykatës së Apelit Tiranë. Në këto procese nuk ka marrë pjesë Këshilli i Ministrave.

6. Mbi kërkesën e shoqërisë “Iliria” srl, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 8, datë 10.4.1998, ka vendosur lëshimin e urdhrit të ekzekutimit të vendimit gjyqësor nr. 6, datë 2.4.1998 të Gjykatës së Apelit Tiranë.

7. Kërkuesja, me shkresë nr. 109/1 prot., e regjistruar me nr. 1/53 prot., datë 9.6.1998, i është drejtuar qeverisë shqiptare, me dokumentacionin përkatës (gjithë vendimet), për ekzekutimin e tyre. Këshilli i Ministrave, me shkresë nr. 1/53 prot., datë 3.8.1998, i ka përcjellë shkresat Ministrisë së Financave.

8. Kërkuesja, me shkresë nr. 354/200 prot., datë 20.9.1998, i është drejtuar përsëri Këshillit të Ministrave dhe Ministrisë së Financave për kryerjen e pagesave, duke i bashkëlidhur dokumentacionin përkatës (gjithë vendimet) për ekzekutimin e tyre. Nga përmbajtja e kësaj shkrese, rezulton se kërkuesja, me shkresën nr. 106/1 prot., datë 31.8.1998, i është drejtuar zyrës së përmbarimit.

9. Zyra e përmbarimit, me shkresë nr. 251/gj prot., datë 30.4.2002, i është drejtuar Bankës së Kursimeve, Dega Tirana 1. Prej këtij dokumenti rezulton se ka filluar procedura e ekzekutimit të vendimit nr. 6, datë 2.4.1998 të Gjykatës së Apelit Tiranë. Po ashtu, zyra e përmbarimit, me shkresë 251/gj prot., datë 20.5.2002, lidhur me ekzekutimin i është drejtuar Avokaturës së Shtetit, pranë Këshillit të Ministrave, dhe Drejtorisë së Buxhetit pranë Ministrisë së Financave. Gjithashtu, rezulton se ekziston edhe një shkresë tjetër e zyrës së përmbarimit, nr. 766/gj prot., datë 6.11.1998 (e marrë në dorëzim më datë 11.11.1998), drejtuar Këshillit të Ministrave dhe Ministrisë së Financave për ekzekutimin e vendimeve.

10. Pas korrespondencës midis palëve, Këshilli i Ministrave, në datë 18.12.2003, i është drejtuar Gjykatës së Apelit Tiranë me kërkesë për rivendosje në afat të ankimit ndaj vendimeve nr. 6, datë 2.4.1998, dhe nr. 73, datë 5.5.2000 të Gjykatës së Apelit Tiranë, me arsyetimin se procesi gjyqësor është zhvilluar në mungesë të tij dhe se vendimet nuk i janë komunikuar.

11. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 179, datë 26.12.2003, ka vendosur pranimin e kërkesës për rivendosjen në afat të së drejtës së ankimit të subjektit të interesuar. Ky proces është zhvilluar në mungesë të kërkueses, shoqërisë "Iliria" srl.

12. Mbi rekursin e Avokatit të Shtetit, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 222, datë 10.2.2005, ka vendosur prishjen e vendimeve nr. 6, datë 2.4.1998 dhe nr. 73, datë 5.5.2000 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Apelit, me tjetër trup gjykues. Edhe ky proces është zhvilluar në mungesë të shoqërisë "Iliria" srl.

13. Në rishqyrtimin e çështjes, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 21, datë 14.2.2006, ka vendosur pushimin e gjykimit të çështjes për shkak të moslegjitimitit të përfaqësuesit të kërkueses.

14. Gjykata e Lartë, me vendimin nr. 00-2007-1233(1067), datë 26.9.2007, ka vendosur prishjen e vendimit nr. 21, datë 14.2.2006, dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në atë gjykatë, me tjetër trup gjykues. Gjykata e Lartë ka arsyetuar se për shkak të natyrës së çështjes në shqyrtim, Gjykata e Apelit Tiranë në çështje të kësaj natyre gjykon si gjykatë e shkallës së parë. Për këtë arsye, Gjykata e Apelit duhet t'i jepte kërkueses kohën e nevojshme për plotësimin e të metave lidhur me aktin e përfaqësimit. Po ashtu, sipas Gjykatës së Lartë, Gjykata e Apelit duhet të respektonte parimin e kontradiktoritetit dhe të dëgjonte shpjegimet e palës kërkuese.

15. Ndërkohë që çështja ishte për rishqyrtim në Gjykatën e Apelit Tiranë, kërkuesja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese duke kërkuar konstatimin e cenimit të së drejtës për një proces të rregullt ligjor si rrjedhojë e mosekzekutimit të vendimit gjyqësor të formës së prerë.

16. Gjykata Kushtetuese, me vendimin nr. 26, datë 25.3.2009, ka vendosur moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare, duke vlerësuar se kërkuesja nuk ka shteruar mjetet juridike, pasi gjykimi vazhdon në Gjykatën e Apelit Tiranë dhe nuk ka ende një vendim të formës së prerë.

17. Gjykata e Apelit Tiranë, në zbatim të detyrave të lëna nga Gjykata e Lartë, me vendimin nr. 35, datë 31.3.2009, ka vendosur rrëzimin e kërkesës së shoqërisë "Iliria" srl me objekt njohjen dhe dhënien fuqi të vendimit të datës 13.7.1993 të arbitrazhit ndërkombëtar, duke arsyetuar se vendimi në fjalë nuk pajtohet me parimet bazë të legjislacionit shqiptar dhe se nuk përmbush kriteret e përcaktuara nga nenet 393-399 të Kodit të Procedurës Civile (KPC), për njohjen e vendimeve të huaja.

18. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), me vendimin nr. 00-2012-869, datë 12.4.2012, ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga kërkuesja pasi nuk përmban shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 472 të KPC-së.

II

Pretendimet e palëve parashtruar Gjykatës Kushtetuese

19. Kërkuesja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese duke kërkuar shfuqizimin e vendimeve objekt

kërkese. Ajo pretendon se i është cenuar e drejta për një proces të rregullt ligjor, duke parashtruar në mënyrë të përmbledhur këto arsye:

19.1 Gjykata e Apelit Tiranë ka rivendosur në afat subjektin e interesuar, duke zhvilluar një proces pa dijeninë e kërkuases. Në këtë mënyrë, Gjykata e Apelit i ka cenuar të drejta kushtetuese si e drejta e aksesit në gjykatë; parimi i sigurisë juridike; mohimi i të drejtës së ankimit (rekursit).

19.2 Është cenuar e drejta për të marrë pjesë në gjykim dhe, si rrjedhojë, e drejta e mbrojtjes dhe kontradiktoritetit, pasi Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, pas rivendosjes në afat të subjektit të interesuar në vitin 2005, ka zhvilluar gjykimin në mungesë të kërkuases.

19.3 Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 35, datë 31.3.2009, duke zbatuar Konventën e New York-ut të vitit 2000, ka shkelur parimin e veprimit në kohë dhe hapësirë të ligjit, duke cenuar parimin e sigurisë juridike;

19.4 Është cenuar parimi i arsytimit të vendimit, pasi vendimi është alogjik, kontradiktor dhe i paplotë në arsyetim dhe nuk i përgjigjet me analizë ligjore pretendimeve kryesore të kërkuases.

19.5 Gjykata e Lartë, me vendimin nr. 00-2012-869, datë 12.4.2012, ka vendosur mospranimin e rekursit, edhe pse prej kërkuases janë pretenduar shkelje të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor nga Gjykata e Apelit, si dhe shkaqe (shkelje procedurale) të parashikuara nga neni 472 i KPC-së. Në këtë mënyrë është cenuar e drejta e aksesit në gjykatë e kërkuases, si dhe është shkelur neni 142/1 i Kushtetutës që sanksionon detyrimin e arsytimit të vendimit, pasi vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë nuk arsyeton shkaqet e mospranimit të rekursit.

20. **Subjekti i interesuar**, në prapësimet e paraqitura me shkrim, ka argumentuar në mënyrë të përmbledhur si vijon:

20.1 Kërkuësja shoqëria “Iliria” srl nuk legjitimohet në kërkesën e saj drejtuar Gjykatës Kushtetuese, pasi është jashtë afatit 2-vjeçar të parashikuar nga ligji nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”;

20.2 Lidhur me cenimin e të drejtës së aksesit gjatë gjykimin të zhvilluar në Gjykatën e Apelit dhe në Gjykatën e Lartë, kërkuësja nuk është drejtuar me kërkesë në Gjykatën Kushtetuese brenda afateve të përcaktuara nga ligji.

20.3 Pretendimi për cenim të së drejtës së ankimit (rekursit) është i pabazuar, pasi përfaqësuesi i kërkuases ka marrë njoftim për rekursin e depozituar nga subjekti i interesuar.

20.4 Pretendimi për cenim të parimit të ligjit të zbatueshëm në kohë dhe hapësirë (parimi i sigurisë juridike) është i pabazuar, pasi për zgjidhjen e çështjes është zbatuar ligji në fuqi në kohën e mosmarrëveshjeve.

20.5 Pretendimi për arsytimin e vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi) është i pabazuar, pasi vetë Gjykata Kushtetuese në jurisprudencën e saj ka vlerësuar se kur ky kolegji krijon bindjen se shkaqet e ngritura në rekurs nuk gjejnë mbështetje në aktet e administruara në dosje, është kompetencë e tij të vendosë mospranim rekursi.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Lidhur me pretendimin e cenimit të primeve kushtetuese si e drejta e aksesit në gjykatë, parimi i sigurisë juridike, mohimi i të drejtës së ankimit (rekursit), e drejta e mbrojtjes dhe kontradiktoritetit

21. Kërkuësja ka pretenduar se zhvillimi i procesit për rivendosjen në afat, në mungesë të saj, pranimit i kësaj kërkeje pas 5 vjetësh nga momenti që vendimi për njohjen e vendimit të huaj kishte marrë formë të prerë, edhe pse subjekti i interesuar kishte dijeni për vendimin që prej vitit 1998, i ka cenuar asaj të drejtën e aksesit në gjykatë, të drejtën e ankimit (rekursit), si dhe ka cenuar parimin e sigurisë juridike.

22. Gjykata Kushtetuese (Gjykata) ka theksuar se, në kuptim të nenit 131/f dhe 134/g të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, individi mund t’i drejtohet kësaj Gjykate për pretendime që kanë lidhje me cenimin e të drejtës për një proces të rregullt ligjor, pasi të jenë shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e kësaj të drejte. Juridiksioni kushtetues për shkeljen e të drejtave themelore për një proces të rregullt ligjor bëhet i mundur kur individi shteron mjetet juridike të ankimit në gjykatat e zakonshme. Shterimi i mjeteve juridike, në kuptim të nenit 131/f të Kushtetutës, kërkon që individi të shfrytëzojë në shkallët e sistemit gjyqësor të gjitha mjetet e lejueshme dhe mundësitë procedurale për rivendosjen e të drejtave të pretenduara

(shih vendimet nr. 1, datë 25.1.2010; nr. 36, datë 10.11.2010 të Gjykatës Kushtetuese).

23. Shterimi i mjeteve juridike përbën kusht paraprak që duhet të përmbushet nga kërkuesi, përpara se t'i drejtohet kësaj Gjykate. Ky rregull nënkupton jo vetëm që kërkuesi t'u jetë drejtuar të gjitha instancave të zakonshme, por edhe që të gjitha pretendimet që ngre në këtë Gjykatë t'i ketë paraqitur më parë në këto instanca të paktën në substancë, duke respektuar kërkesat formale dhe afatet e parashikuara në ligjin procedural (shih vendimet nr. 6, datë 4.3.2010; nr. 32, datë 28.12.2009 të Gjykatës Kushtetuese).

24. Në vështrim të standardeve të mësipërme kushtetuese, si dhe të rrethanave të çështjes konkrete, Gjykata vlerëson se kërkuesja pretendimet për cenimin e parimit të sigurisë juridike, mohimin e të drejtës së ankimit (rekursit), të drejtës së mbrojtjes dhe kontradiktoritetit nuk i ka parashtruar në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë.

25. Gjithashtu, këto pretendime i referohen vendimmarrjes së gjykatave të zakonshme, konkretisht vendimit nr. 179, datë 26.12.2003 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe vendimit nr. 222, datë 10.2.2005 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë. Si rrjedhim, në Gjykatën Kushtetuese i ka paraqitur pretendimet jashtë afatit 2-vjeçar të parashikuar nga neni 30, pika 2 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese".

26. Sa më sipër, Gjykata vlerëson se kërkuesja nuk legjitimohet t'i drejtohet kësaj Gjykate.

B. Lidhur me cenimin e parimit të arsytimit të vendimit

27. Pas procesit të rivendosjes në afat të subjektit të interesuar dhe pas vendimit nr. 26, datë 25.3.2009 të Mbledhjes së Gjyqtarëve të Gjykatës Kushtetuese, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 35, datë 31.3.2009, ka vendosur rrëzimin e kërkesës së shoqërisë "Iliria" srl. Ndërsa Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), me vendimin nr. 00-2012-869, datë 12.4.2012, ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga kërkuesja.

28. Lidhur me vendimin e Gjykatës së Apelit Tiranë, kërkuesja pretendon se nuk është i plotë në arsyetim dhe se nuk i ka dhënë përgjigje pretendimeve të parashtruara në kërkesë. Ndërsa, me vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi) është cenuar e drejta e aksesit në gjykatë, si dhe është shkelur neni 142/1 i Kushtetutës që sanksionon detyrimin e arsytimit të vendimit, pasi vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë nuk arsyeton shkaqet e mospranimit të rekursit.

29. Gjykata ripohon se e drejta për një proces të rregullt ligjor, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142/1 të Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së, përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar. Funksioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Përveç kësaj, duke dhënë një vendim të arsyetuar, mund të realizohet vëzhgimi publik i administrimit të drejtësisë (shih vendimet nr. 3, datë 19.2.2013; nr. 8, datë 28.2.2012; nr. 25, datë 10.6.2011 dhe nr. 38, datë 30.12.2010 të Gjykatës Kushtetuese).

30. Në jurisprudencën e saj, Gjykata ka theksuar domosdoshmërinë e arsytimit të vendimeve gjyqësore, si një garanci për procesin ligjor. Vendimi duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Vendimi gjyqësor në çdo rast duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre. Ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë. Ato duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë. Këto argumente duhet të jenë, gjithashtu, të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese (shih vendimet nr. 3, datë 19.2.2013; nr. 20, datë 13.4.2012; nr. 8, datë 16.3.2011; nr. 38, datë 30.12.2010; nr. 7, datë 9.3.2009; nr. 23, datë 4.11.2008; nr. 11, datë 2.4.2008 të Gjykatës Kushtetuese).

31. Gjykata e ka vlerësuar zbatimin e këtij parimi rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e vendimeve të tyre. Ajo ka verifikuar nëse vendimi i kundërshtuar është logjik, ka kundërthënie, përmban referencat në ligjin e zbatueshëm dhe nëse respekton të gjitha elementet e sipërpërmendura. Detyrimi i gjykatave për të respektuar këtë standard ndryshon në varësi të rrethanave të çështjes konkrete dhe natyrës së vendimit dhe masa e arsytimit varet nga natyra e vendimit në fjalë (shih vendimin nr. 25, datë 10.6.2011 të Gjykatës Kushtetuese).

32. Neni 310/1 i Kodit të Procedurës Civile parashikon se vendimi i gjykatës duhet të përmbajë hyrjen, pjesën përshkruese-arsyetuese dhe pjesën urdhëruese, duke përcaktuar, në paragrafët e tjerë, elementet që duhet të përmenden në secilën prej këtyre pjesëve.

33. Sa më sipër, Gjykata konstaton se vendimi nr. 35, datë 31.3.2009 i Gjykatës së Apelit Tiranë, në arsyetim përmbush në tërësinë e tij, në mënyrë të mjaftueshme, standardet e mësipërme të kësaj Gjykate. Si rrjedhim, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuësës është i pabazuar.

34. Ndërkohë, Gjykata e vlerëson të bazuar pretendimin për cenim të këtij standardi (arsyetimit) nga ana e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi).

35. Kodi i Procedurës Civile sanksionon se rekursi, ndër të tjera, duhet të përmbajë shkaqet për të cilat kërkohet prishja e vendimit, duke iu referuar normave ligjore mbi të cilat mbështetet¹ dhe se shqyrtimi i çështjes në kolegjet seleksionuese konsiston në një vlerësim të këtyre shkaqeve. Nëse rekursi bëhet për shkaqe të ndryshme nga ato që i lejon ligji, kolegji i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, vendos mospranimin e tij². Nga ana tjetër, këto shkaqe duhet të jenë pjesë përbërëse e vendimit të Gjykatës së Lartë, pavarësisht natyrës së vendimit (dhomë këshillimi apo seancë plenare).

36. Nga parashikimet e normave të mësipërme procedurale, si dhe bazuar në veçoritë e gjykimit në Gjykatën e Lartë dhe në praktikën e saj, Gjykata çmon se në funksion të realizimit të vëzhgimit publik të administrimit të drejtësisë, si dhe të koherencës së vendimit gjyqësor, në mënyrë që përfundimi i procesit të vlerësimit të gjykatës të jetë i mbështetur, përmbajtja e vendimit përbën premisën për përmbushjen e standardit të arsyetimit të vendimit, i cili, në këtë drejtim, duhet të plotësojë dhe të përmbajë kriteret e përcaktuara nga dispozitat ligjore përkatëse dhe ato të zhvilluara nga jurisprudenca kushtetuese e konsoliduar (*shih vendimin nr. 3, datë 19.2.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

37. Në rastin konkret, Gjykata vëren se vendimi nr. 00-2012-869, datë 12.4.2012, i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi) për mospranimin e rekursit, përmban në pjesën hyrëse të tij, palët ndërgjyqëse, objektin e padisë, disponimet e gjykatës së shkallës së parë dhe asaj të apelit dhe faktin se kundër vendimit të kësaj të fundit ka paraqitur rekurs kërkuësi, por nuk përmban shkaqet që ai ka parashtruar në rekurs. Ndërsa në pjesën arsyetuese, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë është mjaftuar me përfundimin se “rekursi i paraqitur nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 472 i KPC-së “ duke vendosur, në pjesën urdhëruese, mospranimin e tij.

38. Nga leximi në tërësi i vendimit, Gjykata vlerëson se, për shkakun e lartpërmendur, rrjedha logjike e përdorur në vendim nuk rezulton e qartë dhe e kuptueshme dhe se argumentet e pjesës hyrëse nuk janë të lidhura logjikisht me pjesën arsyetuese dhe atë urdhëruese. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), pavarësisht se në vendim nuk paraqet cilat janë shkaqet e kundërshtimit të vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë, ka arritur të bëjë një proces vlerësimi të shkaqeve, nëpërmjet të cilit ka arritur në konkluzionin e shprehur në dispozitiv. Gjykata vlerëson se pjesët e vendimit nuk formojnë një përmbajtje koherente brenda tij, çka bën që përmbajtja dhe arsyetimi i tij të mos kenë një harmoni të brendshme. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se mungesa e paraqitjes së shkaqeve të parashtruara në rekurs, në vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), përbën një të metë, të pakapërcyeshme, të përmbajtjes së vendimit dhe të arsyetimit të gjykatës.

39. Sa më sipër, Gjykata, çmon gjithashtu se, *prima facie*, mosparaqitja, në vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), e shkaqeve të parashtruara nga kërkuësi në rekurs, krijon dyshime edhe mbi cenimin e të drejtës së ankimit efektiv, si dhe të së drejtës për t’u dëgjuar, të pretenduara nga kërkuësi. Në këtë këndvështrim, pasqyrimi i shkaqeve të rekursit në pjesën hyrëse të vendimit të Kolegjit të Gjykatës së Lartë, përbën një element të domosdoshëm dhe të rëndësishëm të tij, i cili nuk ka thjesht karakter formal në përmbajtjen e vendimit gjyqësor.

40. Si përfundim, Gjykata vlerëson se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi) nuk ka respektuar standardin kushtetues të arsyetimit të vendimeve gjyqësore dhe pretendimi i kërkuësës, në këtë

¹ Neni 475 pika “ç” e Kodit të Procedurës Civile: Rekursi duhet të përmbajë shkaqet për të cilat kërkohet prishja e vendimit duke iu referuar normave ligjore mbi të cilat mbështetet.

² Neni 480 i Kodit të Procedurës Civile: Mospranimi i rekursit: Rekursi nuk pranohet në qoftë se bëhet për shkaqe të ndryshme nga ato që i lejon ligji. Mospranimi i rekursit vendoset nga kolegji i Gjykatës së Lartë në dhomën e këshillimit pa pjesëmarrjen e palëve.

aspekt, është i bazuar dhe duhet pranuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131, shkronja “f”, dhe nenit 134 pika 1 shkronja “g” të Kushtetutës; neneve 72 dhe 77 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Pranimin pjesërisht të kërkesës.
 - Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2012-869, datë 12.4.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi).
 - Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.
- Anëtarë pro: Bashkim Dedja (kryetar), Vitore Tusha, Sokol Berberi, Gani Dizdari, Fatmir Hoxha, Vladimir Kristo, Besnik Imeraj
- Anëtare kundër: Altina Xhoxhaj

MENDIM PARALEL

Jam dakord me vendimin e shumicës për shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën të vendimit nr. 00-2012-869, datë 12.4.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), për cenim të standardit të arsyetimit të vendimit, por nuk ndaj të njëjtin mendim lidhur me kriteret nga ajo nisët për vlerësimin e këtij standardi.

1. Gjykata Kushtetuese, në jurisprudencën e saj, të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar e ka konsideruar pjesë përbërëse dhe të pandarë të së drejtës për një proces të rregullt ligjor, në kuptim të neneve 42, 142/1 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës Europiane të të Drejtave të Njeriut.

2. Gjykata ka theksuar se arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Siç pranon dhe shumica në vendimin e saj, funksioni i një vendimi të arsyetuar është t’u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, duke iu dhënë njëkohësisht mundësinë për ta kundërshtuar atë. Vendimi mund të kontrollohet nga një gjykatë më e lartë sipas procedurave përkatëse (përfshirë dhe Gjykatën Kushtetuese) dhe, që kjo të bëhet e mundur, duhet bërë arsyetimi i vendimit në të cilin gjykata tregon me qartësi faktet, ligjin e zbatueshëm dhe arsyet që e kanë shtyrë për të bërë zgjedhjen ndërmjet disa mundësive. Para së gjithash, ajo duhet t’u japë përgjigje të gjitha pretendimeve të palëve në proces, pavarësisht se në kuptimin kushtetues një përgjigje e detajuar nuk është në çdo rast e domosdoshme (*shih vendimet nr. 7, datë 9.3.2009; nr. 8, datë 16.3.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

3. Në vijim, Gjykata është shprehur se vendimi gjyqësor duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre duke qenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese (*shih vendimet nr. 20, datë 13.4.2012; nr. 55, datë 18.12.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

4. Shumica, ndonëse me të drejtë, në vendim, krahas jurisprudencës së saj si më lart, i referohet dhe nenit 310/1 të Kodit të Procedurës Civile, sipas të cilit vendimi i gjykatës duhet të përmbajë hyrjen, pjesën përshkruese-arsyetuese dhe pjesën urdhëruese, më tej, në arsyetimin e saj, në mënyrë alogjike dhe kontradiktore bën një shkoputje formale të këtyre elementeve përbërëse, duke i dhënë vlerë të veçantë pjesës hyrëse në të cilën zënë vend parashtrimet e pretendimeve të palëve.

5. Konkretisht, shumica e mbështet arsyetimin e saj për shfuqizimin e vendimit në fjalë të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, vetëm në konstatimin e faktit se në pjesën hyrëse të tij nuk janë pasqyruar shkaqet për të cilat kërkuesja ka kërkuar shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë. Sipas shumicës, një mangësi e tillë krijon dyshime mbi cenimin e të drejtës së aksesit dhe të së drejtës për t’u dëgjuar.

6. Megjithatë vendimit objekt shqyrtimi të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë i mungon tërësisht pjesa arsyetuese, pra vlerësimi i pretendimeve të kërkueses të parashtruara në rekursin e saj dhe përgjigjet që ka marrë lidhur me to nga ky Kolegj, shumicës i “intereson” vetëm përshkrimi i pretendimeve në pjesën hyrëse të vendimit?!

7. Gjykoj se një qëndrim i tillë, ndonëse shërben për të ndrequr një mangësi të vërejtur në pjesën hyrëse të vendimit të Kolegjit, në thelb është skematik dhe i padobishëm, përderisa kërkesja nuk ka marrë asnjë përgjigje të arsyetuar nga ky Kolegj se përse pretendimet e saj janë të pabazuara dhe nuk meritojnë të trajtohen në seancë gjyqësore. Nga ana tjetër, mungesa e pjesës arsyetuese të vendimit e privon këtë Gjykatë nga mundësia për të vlerësuar objektivisht nëse pretendimet e kërkujeses, se ndaj saj nga gjykata e apelit dhe nga Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë është zhvilluar një proces jo i rregullt ligjor, në kuptimin kushtetues, janë ose jo të bazuara.

8. Kërkesja ka pretenduar para Gjykatës së Lartë se Gjykata e Apelit Tiranë ka zhvilluar një proces të parregullt ligjor, si pasojë e të cilit janë cenuar parimi kushtetues i sigurisë juridike, si dhe ai i arsyetimit të vendimit, duke lejuar njëkohësisht shkelje të rënda procedurale. Duke mos marrë përgjigje lidhur me pretendimet e saj, kërkesja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese.

9. Pas këtij vendimi të kësaj gjykate pyetja që shtrohet është: A e përmbush standardin e arsyetimit një vendim i pritshëm i Kolegjit, i plotësuar tashmë në formë në pjesën hyrëse të tij? Pa asnjë hezitim përgjigja është jo, përderisa vendimit do vazhdojë t'i mungojë pjesa arsyetuese dhe, nga kjo pikëpamje, ai do të mbetet i paarsyetuar në kuptimin ligjor dhe kushtetues, parim ky i elaboruar gjerësisht dhe në jurisprudencën e kësaj Gjykate, të cituar dhe nga shumica.

10. Përfundimisht, në vlerësimin tim, mungesa në vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë e pjesës arsyetuese, pa nënvlerësuar aspak pjesët e tjera të tij të cilat së bashku përbëjnë një unitet, cenon në thelb standardin e arsyetimit të vendimit. Mungesa e kësaj pjese, nga ana tjetër, i heq mundësinë Gjykatës Kushtetuese për të vlerësuar nga pikëpamja kushtetuese pretendimet e kërkujeses në raport me vendimmarrjen e gjykatës më të lartë të sistemit të juridiksionit të zakonshëm. Një qëndrim i kundërt, si në rastin në fjalë, jo vetëm bie ndesh me Kushtetutën dhe standardin e vendosur nga kjo Gjykatë, por njëkohësisht e bën vendimmarrjen e saj formale dhe aspak efektive.

11. Nga ana tjetër, duke mos marrë përgjigje të arsyetuar për pretendimet e parashtruara në rekursin në Gjykatën e Lartë, kërkujeses i është mohuar edhe e drejta e ankimit në një gjykatë më të lartë, në kuptimin substancial, të parashikuar nga neni 43 i Kushtetutës.

Anëtar: Vladimir Kristo

MENDIM PAKICE

1. Në çështjen me kërkuese Shoqëria "Iliria" srl, jam kundër qëndrimit të shumicës për shfuqizimin, si të papajtueshëm me Kushtetutën, të vendimit nr. 00-2012-869, datë 12.4.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi) dhe dërgimit të çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.

2. Pasi ka marrë në shqyrtim pretendimet e paraqitura në kërkesë, shumica ka vlerësuar se pretendimet për cenimin e parimit të sigurisë juridike, mohimin e të drejtës së ankimit (rekursit), të drejtës së mbrojtjes dhe kontradiktoritetit, nuk janë parashtruar nga kërkesja në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë dhe, për pasojë, në lidhje me këto pretendime ajo nuk i ka shteruar mjetet e ankimit, në kuptim të nenit 131/f të Kushtetutës.

3. Më tej, shumica merr në shqyrtim pretendimin për cenimin e parimit të arsyetimit të vendimit gjyqësor dhe, pasi parashtron standardet kushtetuese të elaboruara nga kjo Gjykatë, vlerëson se vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë, në tërësinë e tij, i përmbush në mënyrë të mjaftueshme këto standarde, kurse vendimi i dhomës së këshillimit, i Gjykatës së Lartë, nuk i respekton ato për arsye se në pjesën hyrëse të tij mungojnë shkaqet e paraqitura në rekurs. Pra, shumica është fokusuar vetëm në paraqitjen formale të këtyre shkaqeve në pjesën hyrëse të vendimit çka, sipas saj, është e mjaftueshme për të konsideruar se vendimi nuk përmbush standardet e arsyetimit.

4. Ashtu siç jam shprehur edhe më parë lidhur me këtë qëndrim të Gjykatës (*shih mendimet paralel të vendimeve nr. 26, datë 24.6.2013 dhe nr. 3, datë 19.2.2013 të Gjykatës Kushtetuese*), vlerësoj se ai, megjithëse shërben për të ndrequr një mangësi në formulimin e vendimeve të mospranimit nga kolegjet e Gjykatës së Lartë, është skematik dhe i padobishëm. Mbi të gjitha, ky qëndrim nuk i shërben aspak kërkujesit, i cili pretendimet për cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor i lidh me cenimin e të drejtave të tij kushtetuese, çka i jep vendimmarrjes së shumicës një karakter formal, pasi edhe pse nga njëra anë kënaq pretendimin për shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë, nga ana tjetër, dhe që është më e rëndësishme, nuk i jep përgjigje pretendimeve me natyrë ligjore dhe kushtetuese të kërkujesit.

5. Në jurisprudencën e saj, Gjykata ka theksuar se ajo e vlerëson zbatimin e parimit të arsyetimit të

vendimit gjyqësor rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme këtë detyrim (*shih vendimin nr. 25, datë 10.6.2011 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata, ndërsa ka pranuar se jo çdo shkelje e rregullave procedurale e bën procesin të parregullt në kuptimin kushtetues, ka pranuar gjithashtu se ndikim të drejtpërdrejtë në një proces ligjor kanë ato shkelje thelbësore, vërtetimi i të cilave do të cenonte të drejtat dhe liritë themelore të individit. Duke shkuar më tej, Gjykata nuk ka pranuar pretendimet për cenimin e parimeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor në rastet kur gjykata e shkallës më të lartë ka plotësuar apo korrigjuar mangësitë e gjykatave të shkallëve më të ulëta në plotësimin e standardeve dhe elementeve të një procesi të rregullt ligjor (*shih vendimet nr. 21, datë 1.10.2008; nr. 40, datë 22.9.2011; nr. 18, datë 2.4.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

6. Gjykata, referuar natyrës së gjykimit kushtetues të kërkesave individuale, ka tashmë një qëndrim të konsoliduar, sipas të cilit kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, është funksion edhe i gjykatave të zakonshme, për më tepër i Gjykatës së Lartë. Një linjë e tillë lidhur me raportin ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme, kur është rasti i shqyrtimit nga ana e Gjykatës Kushtetuese të kërkesave individuale, në bazë të nenit 131/f të Kushtetutës, udhëhiqet nga parimi i subsidiaritetit (komplementaritetit) (*shih vendimet nr. 4, datë 28.2.2006; nr. 19, datë 2.4.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

7. Në këtë kuptim, Gjykata duhet të investohet vetëm nëse konstaton shkelje të parimeve të procesit të rregullt ligjor, dhe nëse këto shkelje nuk janë konstatuar dhe riparuar nga Gjykata e Lartë. Në rast se Gjykata nuk arrin në një përfundim të tillë, pra që procesi i zhvilluar në të tri shkallët e gjykimit është i cenueshëm, nga pikëpamja kushtetuese, ajo nuk mundet që të shfuqizojë një vendim të Gjykatës së Lartë, vetëm me arsyetimin se ai nuk përmban shkaqet e paraqitura në rekurs, por kjo nuk e pengon Gjykatën që, edhe në rastet e mospranimit të kërkesës, t'i tërheqë vërejtje Gjykatës së Lartë në mënyrë që të riparojë këto të meta në të ardhmen.

8. Në kërkesën e paraqitur para Gjykatës, kërkuessa ka ngritur pretendime që lidhen me cenimin e të drejtës së aksesit në gjykatë, të së drejtës së mbrojtjes dhe kontradiktoritetit, pasi procesi është zhvilluar në mungesë të saj, apo të parimit të veprimit të ligjit në kohë dhe hapësirë, si element i parimit të sigurisë juridike. Në lidhje me këto pretendime Gjykata nuk e ka legjitimuar kërkuessen, pasi ato nuk ishin paraqitur më parë në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë, pra kërkuessa nuk ka shteruar mjetet ligjore për mbrojtjen e tyre. Duke mos i marrë fare në shqyrtim këto pretendime, Gjykata nuk ka arritur të vlerësojë nëse procesi gjyqësor ka shfaqur probleme që e bëjnë atë të cenueshëm nga pikëpamja kushtetuese.

9. Shumica vlerëson se rrjedha logjike e përdorur në vendimin e Kolegjit Civil nuk rezulton e qartë dhe e kuptueshme dhe se argumentet e pjesës hyrëse nuk janë të lidhura logjikisht me pjesën arsyetuese dhe atë urdhëruese. Po ashtu, ajo vlerëson se pjesët e vendimit nuk formojnë një përmbajtje koherente brenda tij, çka bën që përmbajtja dhe arsyetimi i tij të mos kenë një harmoni të brendshme dhe, për rrjedhojë, mungesa e paraqitjes së shkaqeve të parashtruara në rekurs, në vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), përbën një të metë, të pakapërcyeshme, të përmbajtjes së vendimit dhe të arsyetimit të gjykatës. Në vijim të këtij arsyetimi, ajo vlerëson, gjithashtu, se *prima facie* mosparaqitja, në vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), e shkaqeve të parashtruara nga kërkuessa në rekurs, krijon dyshime edhe mbi cenimin e të drejtës së ankimit efektiv si dhe të së drejtës për t'u dëgjuar, të pretenduara nga kërkuessa. Në këtë këndvështrim, sipas shumicës, pasqyrimi i shkaqeve të rekursit në pjesën hyrëse të vendimit të Kolegjit të Gjykatës së Lartë, përbën një element të domosdoshëm dhe të rëndësishëm të tij, i cili nuk ka thjesht karakter formal në përmbajtjen e vendimit gjyqësor.

10. Gjykata ka theksuar se detyrimi që kanë gjykatat për të arsyetuar vendimet e tyre, nuk mund të interpretohet sikur kërkohet arsyetim i detajuar për çdo pretendim të palës ndërgjyqëse (*shih vendimet nr. 23, datë 4.11.2008; nr. 35, datë 25.7.2011 të Gjykatës Kushtetuese*). Detyrimi i gjykatave për të respektuar këtë standard ndryshon në varësi të rrethanave të çështjes konkrete dhe natyrës së vendimit dhe masa e arsyetimit varet nga natyra e vendimit në fjalë (*shih vendimin nr. 25, datë 10.6.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Gjykata është shprehur edhe lidhur me zbatimin e këtij detyrimi nga Gjykata e Lartë, për vendimet e dhëna prej saj në dhomë këshillimi, duke theksuar se mënyra e formulimit të pjesës arsyetuese të këtij vendimi, se “rekursi nuk përmban shkaqe ligjore”, është e rregullt. Fakti se në këtë pjesë të vendimit nuk u jepet përgjigje e detajuar të gjitha pretendimeve të palëve, nuk do të thotë se ky vendim është i paarsyetuar, përderisa shkaqet e parashtruara në rekurs, që serviren si shkaqe ligjore për prishjen e vendimit të gjykatës së apelit, nuk gjejnë mbështetje as në ligj dhe as në materialet e çështjes. Kjo formë arsyetimi është tashmë e

konsoliduar në praktikën e Gjykatës së Lartë, përderisa shpreh, në thelb, shkaqet e mospranimit të rekursit, nga ana e kolegjeve të saj, gjatë shqyrtimit të tij paraprak në dhomën e këshillimit dhe nuk paraqet ndonjë mangësi, e cila mund të ndikojë negativisht në drejtim të garantimit të së drejtës për një proces të rregullt ligjor (*shih vendimet nr. 17, datë 16.5.2011; nr. 26, datë 13.6.2011; nr. 37, datë 19.9.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Të njëjtin qëndrim mban edhe GJEDNJ-ja, e cila ka vlerësuar se detyrimi që ka një gjykatë vendase për të arsyetuar vendimet e saj, nuk mund të interpretohet sikur kërkohet arsyetim i detajuar për çdo pretendim të palës ndërgjyqëse. Detyrimi për të arsyetuar vendimin varet nga natyra e vendimit në fjalë. Kur Gjykata e Lartë nuk pranon një recurs për shkak se nuk është parashtruar baza ligjore e çështjes, kërkesat e nenit 6 të Konventës mund të plotësohen me një arsyetim shumë të kufizuar (*shih vendimet e GJEDNJ-së në çështjet Marini kundër Shqipërisë, datë 18.12.2007 §105; Mishqjoni kundër Shqipërisë, datë 7.12.2010, § 51*).

13. Bazuar në standardet e mësipërme vlerësoj se, në rastin konkret, për sa Gjykata e Lartë ka vlerësuar mospranimin e rekursit, kjo do të thotë se të gjitha shkaqet e ngritura në të nga kërkuesja, edhe pse nuk janë paraqitur formalisht në atë vendim, kanë qenë të pabazuara. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, pavarësisht se në vendim nuk paraqet cilat janë shkaqet e kundërshtimit të vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë, në dhomën e këshillimit ka realizuar një proces vlerësimi të atyre shkaqeve, nëpërmjet të cilit ka arritur në konkluzionin e shprehur në dispozitiv.

14. Ky lloj qëndrimi i Gjykatës së Lartë nuk krijon dyshime as mbi cenimin e të drejtës së ankimit efektiv, si dhe të së drejtës për t'u dëgjuar, pasi mosvendosja e shkaqeve të rekursit në vendim, e përsëris vetëm formalisht, nuk do të thotë se recursi nuk është marrë në shqyrtim në dhomë këshillimi (pra se kërkuesja nuk është dëgjuar), ashtu siç edhe e kundërta e kësaj (një vendim me shkaqe në të) nuk është e mjaftueshme për të arritur në përfundimin se e drejta për t'u dëgjuar është respektuar. Nga kjo pikëpamje, vlerësoj se ky element i vendimit të dhomës së këshillimit ka karakter thjesht formal në përmbajtjen e vendimit gjyqësor.

15. Edhe po t'i referohemi nenit 310/1 të KPC-së, i cili parashikon elementet që duhet të përmbajë një vendim gjyqësor, në asnjë nga elementet e pjesës hyrëse, përshkruese apo arsyetuese nuk është parashikuar vendosja e shkaqeve të ankimit. Dispozita kërkon nga gjykata paraqitjen e arsyeve në të cilat ajo mbështet vendimin, që në rastin konkret është mungesa e shkaqeve të parashikuara në nenin 472 të KPC-së.

16. Në përfundim të analizës së mësipërme, vlerësoj se, për arsye se nga procesi gjyqësor nuk rezulton cenimi i standardeve të një procesi të rregullt ligjor, Gjykata nuk duhej të vendoste shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë, vetëm për arsyen e mosparaqitjes, në të, të shkaqeve të rekursit.

Anëtare: Altina Xhoxhaj